

[Jørgen Jørgensen.]

Der var maaske nok en og anden, der imødesaa, at der kunde komme visse Vanskeligheder, før de kvindelige Præster kunde blive ordineret, men de fleste havde vel nok regnet med, at vi i den Lovgivning, vi havde fra 1922, havde Muligheder for at overvinde de Vanskeligheder, der kunde opstaa for Ordinationen af kvindelige Præster. Det viste sig imidlertid ikke at være Tilfældet. Af to Grunde. For det første, fordi den kongelige Anordning, som blev udstedt efter Kirkelovens Vedtagelse i 1922, ikke var blevet bekendtgjort og derfor ikke var gældende, og for det andet af den Grund, at man ikke i sin Tid, da Loven blev gennemført, havde forudset det foreliggende Tilfælde, hvor der ikke er Spørgsmaal om en Biskop, der vilde fritages, paa samme Maade som det var Tanken, da Loven om Stiftsbaandsløsning blev gennemført. Det er dette, der har givet Anledning til, at der nu foreligger dette Lovforslag, og det glæder mig, at man fra alle Partiers Side er enig om, at Lovforslaget hurtigt maa gennemføres, for at den Lov, som Rigsdagen har vedtaget i Sommer, kan komme til at virke.

Jeg maa sige, jeg beklager den Strid, der stadig staaar om selve Problemet kvindelige Præster. Jeg vil naturligvis slet ikke benægte, at det for mange Enkeltpersoner, ogsaa for mange enkelte Præster, kan være et Samvittighedsspørgsmaal, og jeg vil ingenlunde underkende Alvoren i den Stilling, adskillige Præster har taget mod kvindelige Præster. Men jeg vil nu alligevel gerne sige til disse Præster, der fremdeles vender sig stærkt mod, at Kvinder faar Adgang til Præsteembeder: Mener man virkelig, at den danske Folkekirke har Raad til at holde denne Strid gaaende? Er Stillingen i den danske Folkekirke saadan, at de Præster, som maa have et særligt Ansvar for, hvordan Kristenlivets Forhold udvikler sig her i Landet, mener at have Raad til at holde en Strid gaaende om et Spørgsmaal, som den alt overvejende Del af Befolkningen ikke kan finde har den Vægt, som disse enkelte Præster vil give det Udseende af? Jeg siger igen, jeg vil ikke være med til paa nogen Maade at lægge Pres, hverken paa Præster eller andre enkelte Personer i kirkelige Spørgsmaal, men jeg tror, at de Præster, der holder denne Strid-gaaende, ikke helt forstaaar, hvordan den almindelige Borger i Landet bedømmer deres Holdning. Det alt overvejende Tal i den danske Befolkning, Medlemmer af den danske Folkekirke, redelige kristne Mennesker, kan ikke forstaa, at den danske Folkekirke har Raad til at holde en saadan Strid gaaende. Derfor synes

jeg, at nu bør alle bidrage til, at den Adgang for Kvinder til Præstestillinger, som det overvejende Flertal i dette Land anser for en Selvfølgelighed, ikke som hidtil hindres af formelle Forhold, men at man nu faar disse formelle Forhold bragt i Orden, saa den Menighed, der staaar og venter paa at faa sin Præst ordineret, kan faa sit Ønske opfyldt. Den har ventet længe paa, at der skulde skabes Lovhjemmel, saa Menighedens Ønske om at faa en bestemt Præst kunde blive opfyldt, og de, der erkender Nødvendigheden og Ønskeligheden af en kirkelig Frihedslovgivning, men som har stillet det Krav, at der maatte foreligge et konkret Tilfælde, der nødvendiggjorde, at man udbyggede den Frihed, vi hidtil havde haft, de har nu dette bestemte Tilfælde at holde sig til. Det foreligger nu og dermed et naturligt Grundlag for at fjerne de Hindringer, der er i Vejen for, at en Valgmenighed eller andre kan faa den Præst, som de ønsker at faa, ogsaa naar det gælder Kvinder.

Det kan synes rigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Erik Appel siger, at der har vist sig ikke at være Brug for en Lov om Stiftsbaandsløsning, for nu har vi haft denne Lov i saa mange Aar, og der har aldrig været Brug for den tidligere; men der var heller ingen, der tænkte sig i 1922, at det skulde være en almindelig Foreteelse, men Loven skulde være til Raadighed i en given Situation, hvor der var Brug for den. Det var den altsaa ikke helt, for den var ikke gjort rigtig færdig i 1922, og det var netop i et Tilfælde som det, der indtræder nu, at denne Adgang til Stiftsbaandsløsning skulde kunne benyttes. Derfor er Problemet ved Lovgivningen her kun det, at vi nu i Overensstemmelse med Hensigten i 1922 aabner Mulighed for at faa gennemført en Stiftsbaandsløsning for at muliggøre, at en Menighed kan faa den Præst, som den ønsker og ønsker i Henhold til gældende Lovgivning. For vi maa jo endelig gøre os klart, at dette er ikke noget, som ligger uden for, hvad Lovgivningen i Danmark gør muligt. Der er efter Lovens Vedtagelse sidste Sommer givet Kvinder Adgang til Præsteembeder, og saa bør formelle Ting ikke være en Hindring for, at det kan ske.

Der er et Par Ting i Lovforslaget, som ogsaa jeg kunde ønske drøftet i et Udvalg, og jeg tror, at det paa disse Punkter vil være muligt at finde en Affattelse, som kan samle alle Partier om den Ændring, det ærede Medlem Fru Bodil Koch foreslog til § 7. Jeg vil dog henstille, at man ikke konstituerer Bisperne som et Kollegium.